

2024.09.22. magyar

Köszöntés: Kegyelem nekünk és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Ő egyszülött Fiától, Jézus Krisztustól.

Olvasmány: Józs2,1-14

1 Akkor Józsué, Nún fia titokban két kémeket küldött Sittímből, és ezt mondta nekik: Menjetek, vegyétek szemügyre azt a földet és Jerikót! Azok elmentek, betértek egy Ráháb nevű parázna nő házába, hogy ott töltsék az éjszakát. [Mt 1,5](#); [Zsid 11,31](#); [Jak 2,25](#)

2 De Jerikó királyát figyelmeztették: Vigyázz! Izráeli férfiak jöttek ide az éjjel, hogy kikémleljék az országot.

3 Jerikó királya ezt üzenté Ráhábnak: Add ki azokat a férfiakat, akik hozzád érkeztek, és betértek a házába, mert azért jöttek, hogy kikémleljék az egész országot.

4 Az asszony azonban fogta és elrejtette a két férfit, majd ezt mondta: Igaz, hogy betértek hozzám azok a férfiak, de nem tudtam, honnan valók.

5 Kapuzárás idején, amikor besötétedett, eltávoztak. Nem tudom, hová mentek azok a férfiak. Fussatok gyorsan utánuk, mert még utolérhetitek őket!

6 Pedig fölvitte őket a háztetőre, és elbújtatta a lenkórá közé, ami ki volt rakva a háztetőn.

7 A városbeli férfiak ekkor üldözésükre indultak a Jordán gázlóíhoz vezető úton. A kaput pedig, amint kimentek az üldözők, bezárták.

Ráháb megmenti a kémeket

8 Mielőtt a kémek lefeküdtek volna, fölment hozzájuk Ráháb a háztetőre,

9 és ezt mondta nekik: Tudom, hogy az Úr nektek fogja adni ezt a földet, hiszen rettegés fogott el bennünket miattatok, és máris reszket tőletek ennek a földnek minden lakója. [2Móz 23,27](#); [5Móz 2,25](#)

10 Mert hallottuk, hogyan szárította ki az Úr előttetek a Vörös-tenger vizét, amikor kijöttetek Egyiptomból, és hogy mit tettetek a Jordánon túl Szihónnal és Óggal, az emóriak két királyával, akiket kiirtottatok. [2Móz 14,21](#); [4Móz 21,21-35](#)

11 Amikor ezt meghallottuk, megdermedt a szívünk, és még a lélegzete is elállt mindenkinek miattatok. Bizony, a ti Istenetek, az Úr az Isten fenn az égben és lenn a földön! [5Móz 4,39](#)

12 Most azért esküdjétek meg nekem az Úrra, hogy amilyen irgalommal bántam én veletek, ti is olyan irgalommal bántok majd apám háza népével, és biztos jelét adjátok annak,

13 hogy életben hagyjátok apámat, anyámat, fivéreimet, nővéreimet és minden hozzátartozójukat, és megmentitek életünket a haláltól.

14 A férfiak így válaszoltak neki: Életünkkel kezeskedünk értetek, ha ti nem áruljátok el a mi ügyünket. Amikor az Úr nekünk adja ezt a földet, irgalmasan és hűséggel bánunk majd veled.

Alapige: Gal 3,23-29

Mielőtt pedig eljött a hit, a törvény őrzött bennünket, egybezárva az eljövendő hit kinyilatkoztatásáig.

24 Tehát a törvény nevelőnk volt Krisztusig, hogy hit által igazuljunk meg.

25 De miután eljött a hit, többé nem vagyunk a nevelőnek alávetve.

26 Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

27 Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra.

28 Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban.

29 Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígélet szerint örökösök.

A Galata beli gyülekezetben felmerülő kérdés az sokszor előkerülő probléma, hogy mennyire fontos a származás. Hogy a zsidóságból kinövő keresztyénségben kinek van meg a helye és milyen módon. Ez többször előkerülő kérdés, és probléma az első században.

Ugyanis sokan azt gondolták, hogy ez az irány, amelyet Jézus a Názáreti hozott, ez nem más mint egy új zsidó felekezet, vagy szekta. S éppen ezért az első gyülekezetekben ez egy feszültség. Ki lehet a Krisztus követője s ki nem? Ki az, aki Istenhez tartozik és ki nem? Kinek van helye a gyülekezetben és kinek nem?

Talán távolinak tűnik ez a kérdés, és furcsának számunkra, de ha belenézünk a keresztyénség történetébe, akár csak itt Ausztriában, vagy a mi térségünkben is, akkor ez a kérdés újra meg újra felmerült.

Úgyhogy mindig szükséges volt az átmenet, olyan átalakulások, transzformációk, amelyek megújították a keresztyénséget, amelyek visszatekintettek a forrásra.

Merthogy az Istenhez való tartozás, az Isten gyermekei, Isten fiai kérdés az mindig jelen volt és jelen van.

S ebben az is kérdés, hogy milyen Isten fogalmunk van, milyen Isten képünk van, és hogy milyen fogalmakat használunk magunkra és egymásra.

Hogy mi a mi identitásunk. Keresztyénként, reformátusként, magyarként, osztrákként, emberként.

Az én meglátásom szerint ezek olyan körök, vagy halmazok, amelyekben van átfedés. S amelyek egymáson, és egymás mellett s egymásban is léteznek. S nagyon sokszor nincs egy éles határ ezek között.

Valahogy az első század keresztyénsége is így létezett. Különböző korú emberek, különböző kultúrákból jönnek és keresik egymás mellett a helyüket, meg hogy mit is akar tőlük az Isten. Éppen ezért fontos a szakaszunkban, hogy nincs többé zsidó, görög, férfi és nő, nincs szolga és szabad mert mind egyek vagyunk Krisztusban. Kortól, nemtől származástól, társadalmi rangtól és előítéllettől függetlenül.

Ennek egyébként ékes példái vagyunk mi is Felsőőrben. Hiszen van, aki itt született, van aki gyűttment, ahogy szoktuk mondani. Van, aki Magyarországról, jött, onnan is különböző részokról, más Erdélyből vagy Partiumból, vagy megint más a Délvidékről, vagy Felvidékről. Fiatalabbak s idősebbek egyaránt a gyülekezet tagjai vagyunk. Van olyan, aki fizikai munkát végez, míg más szellemit, van aki nyugdíjas, s vannak aktív korúak. Vannak még diákok s vannak egészen kicsi gyermekek. Sok különbségünk van, hogyha szétnézünk és végig járjuk, de mégis. Itt vagyunk a Felsőőri Református templomban, és merjük azt hinni, hogy Krisztus az a közös alap, amely összeköt bennünket.

Azon belül persze mi protestánsok vagyunk, s a legtöbbünk református.

Manapság nagy kérdés az identitás. Súlyos állítások és sokszor becsmérő szavak is elhangzanak arról, hogy mégis ki micsoda és kicsoda. Bántó és sértő szavak és tettek röpködnek sokfelé.

Akár még keresztyén körökben is.

De azon túl még inkább. Vajon tudunk közös alapot találni? Közös nevezőt találni, amikor az identitásunk köreit keressük és vizsgáljuk? Talán találunk olyan is, ahol vannak metszéspontok, ahol két különböző csoport is találkozik? Talán észrevevessük, hogy nem is választ el egymástól minket olyan sok minden, mint ahogyan azt gondoljuk.

S hogyha ezt észrevesszük, akkor talán azt is megláthatjuk, hogy a hitünknek is vannak ilyen körei.

Mert mikor azt mondjuk ki, amit a mostani alapige, hogy tudniillik Krisztusba vetett hit által vagyunk Isten Fiai, akkor az egyszerűnek hangzik, de mégis van mélysége.

Hiszen nem úgy hiszünk, mint hatévesen, vagy a konfirmandus korunkban. Mert mélyül a tudásunk, és reménység szerint a hitünk is, hogy tudjunk az összetett és nehéz kérdésekkel is mit kezdeni.

Tapasztaljuk az életet és benne Istent is akár olyan helyzeteket megélve, amikkel csak hosszú idő alatt tudunk mit kezdeni.

Ahogy a kik vagyunk és milyenek vagyunk kérdése, úgy a mit hiszünk kérdése is egy mély de mégoly központi kérdés.

De ez nem egy bántó kérdés, hanem egy felszabadító kérdés. Pláne itt Felsőőrben manapság.

S merem remélni, hogy ez a két kérdés egymással kölcsönhatásban lehet. Hogy kik is vagyunk és mik is vagyunk. Mit is hiszünk. Legyen ennek az alapja, úgy ahogyan azt a szerző is javasolja a Galataiaknak: Krisztus. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva szeretettel,

Kádas Richárd László